

Zavři oči a vztáhni dlaň,
jen tak do prostoru,
kde netikají hodiny a nezní žádný tón.

Zavři oči a vztáhni dlaň
k nocím na obzoru,
jež přinášejí prázdniny a lásky dech.

Snad ston, co zašumí jak příboj
a serve z čela hráz
a oslní jak výboj
a překvapí jak sráz
a naplní tě steskem, snad něhou,
co já vím,
a přiková tě bleskem k těm dnům,
rtům bláznivým,
co prostoupí tvou duší jak zvuk,
jak slunce zář.

Jsi láskou mou, co tuší
můj tep, můj strach i tvář.
Té hodiny, co hájí břeh snů,

jak jitřní svit.
Nech křídla, která tají.
Já můžu bez nich žít.
Nech oči mé ať vidí noci chuť laskavou
i náruč, co se stydí,
když padám únavou.

Až na dně dna všech přání
mě obklopíš jak proud,
měj lásko slitování,
ať smím se nadechnout
a uvěřit, že čekáš v tom prostoru,
v tom tichu,
kde netikají hodiny
a nezní žádný tón.

Až na dně dna všech přání
mě obklopíš jak proud,
měj lásko slitování,
ať smím se nadechnout
a uvěřit, že čekáš v tom prostoru,
v tom tichu,

kde netikají hodiny
a nezní žádný tón.